

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 januari 2012 in zaak
nrs. 11/41230 en 11/41232 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 december 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 januari 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 januari 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
lid van de enkelvoudige kamer

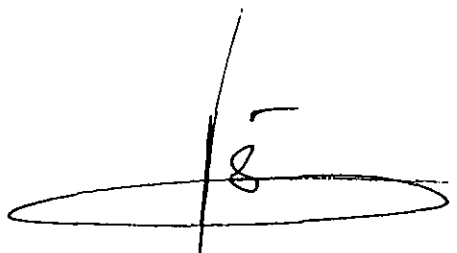
w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juni 2012

345.

Verzonden: 19 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 11 / 41232 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 41230 (beroep)
AWB 11 / 41061 (vrijheidsontneming)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 10 januari 2012

in de zaak van:

geboren op [] van Chinese nationaliteit, verblijvende in het Detentiecentrum Schiphol,
verzoeker,
gemachtigde, tevens raadsman: mr. E.R. Hagnaars, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Brand, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 16 december 2011 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 22 december 2011 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit beroep ingesteld en gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.2 De ambtenaar belast met de grensbewaking heeft op 13 december 2011 aan verzoeker op grond van artikel 3 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) de toegang tot Nederland geweigerd en bij besluit van diezelfde datum aan hem op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, Vw een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd. Verweerder heeft bij het besluit op de asielaanvraag de vrijheidsontnemende maatregel voortgezet. Verzoeker heeft op 21 december 2011 beroep ingesteld tegen de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel en verzocht om schadevergoeding toe te kennen.
- 1.3 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 3 januari 2012. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

zaaknummers: AWB 11 / 41232 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 41230 (beroep)
AWB 11 / 41061 (vrijheidsontneming)

2

2. Overwegingen

Het verzoek om een voorlopige voorziening

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Verzoeker is afkomstig uit China, provincie Xinjiang en behoort tot de Oeigoerse bevolkingsgroep. In 2005, 2010 en februari 2011 is hij slachtoffer geweest van mishandelingen door . Ten gevolge van de mishandelingen in 2005 heeft hij twee maanden in het ziekenhuis moeten verblijven. Van de eerste twee mishandelingen heeft hij aangifte gedaan, maar de politie heeft geen resultaat kunnen boeken. Van de laatste mishandeling in februari 2011 heeft hij geen aangifte gedaan omdat er bij de eerste twee aangiften niets is gebeurd. Voorts heeft hij gesteld dat de algemene situatie voor Oeigoeren slecht is. Er is veel discriminatie en veel werkeloosheid en er zijn geen mensenrechten.
- 2.4 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het volgende. Verzoeker heeft toerekenbaar geen documenten overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. In de door verzoeker aangevoerde mishandelingen wordt geen grond gezien om aan te nemen dat er sprake is van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, omdat uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat de etniciteit van verzoeker niet de aanleiding is geweest van de mishandelingen. Daarnaast leidt de door verzoeker gestelde discriminatoire bejegening door evenmin tot de conclusie dat verzoeker als vluchteling moet worden aangemerkt, omdat niet is gebleken dat de ondervonden discriminatie een dusdanig ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het voor verzoeker onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren, dan wel dat de Chinese autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen beschermen. Bovendien is niet gebleken dat verzoeker in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten staat. Voorts is niet aannemelijk dat verzoeker bij terugkeer een risico zal lopen in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ten slotte voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden van het traumatabeleid. Derhalve komt verzoeker niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vreemdelingenwet 2000 (Vw).
- 2.5 Verzoeker voert in zijn gronden van beroep en verzoek om voorlopige voorziening van 29 december 2011 aan dat verweerder het standpunt lijkt in te nemen dat de mishandelingen door op zuiver toeval berust en dat verweerder over het hoofd heeft gezien dat in de zienswijze is aangevoerd dat sprake is van veelvuldige en stelselmatige discriminatie van Oeigoeren, niet slechts door de Chinese overheid maar eveneens door de bevolking.

zaaknummers: AWB 11 / 41232 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 41230 (beroep)
AWB 11 / 41061 (vrijheidsontneming)

3

-
- 2.6 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit naar aanleiding van de zienswijze op het standpunt gesteld dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij enkel vanwege zijn etnische afkomst tot driemaal toe is mishandeld. Daartoe verwijst verweerder naar het voornemen waar gemotiveerd uiteen is gezet waarom dat niet aannemelijk is gemaakt. Het enkele feit dat de belagers van verzoeker waren heeft verweerder onvoldoende geacht.
- 2.7 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verzoeker met de enkele stelling in zowel de zienswijze als in beroep dat sprake is van veelvuldige en stelselmatige discriminatie van Oeigoeren, niet slechts door de Chinese overheid maar eveneens door de bevolking en dat er een verband bestaat tussen de mishandelingen en de etnische afkomst, niet aannemelijk gemaakt dat ook verzoeker enkel vanwege zijn etnische afkomst tot driemaal toe is mishandeld. Verweerder heeft in het bestreden besluit naar aanleiding van de zienswijze gemotiveerd betoogd waarom dat zo is. Tegen deze motivering zijn geen beroepsgronden aangevoerd. De wel aangevoerde beroepsgrond slaagt niet.
- 2.8 In beroep is aangevoerd dat aanleiding bestaat om uit te gaan van een reëel risico op schending van het bepaalde in artikel 3 EVRM. Geenszins staat vast dat bij gedwongen terugkeer van verzoeker naar China de Chinese autoriteiten niet op de hoogte zouden geraken van zijn asielaanvraag in Nederland. In dit verband wordt verwezen naar diverse rechtbank jurisprudentie, het thematisch ambtsbericht en het algemeen ambtsbericht China van 29 juni 2010. In de zienswijze is nog verwezen naar andere documentatie.
- 2.9 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het aan verzoeker is om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een persoonlijk risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft daartoe terecht overwogen dat verzoeker legaal is uitgereisd, sinds kort in Nederland verblijft en dat verzoeker geen omstandigheden heeft aangevoerd waaruit blijkt dat hij zich heeft bezig gehouden met vermeende separatistische activiteiten dan wel dat de Chinese autoriteiten op de hoogte zijn geraakt van zijn asielaanvraag in Nederland. Dit laatste dient verzoeker aannemelijk te maken. Verweerder stelt zich voorts terecht op het standpunt dat in het ambtsbericht van juni 2010 staat dat Oeigoeren bij terugkeer worden ondervraagd en wanneer niets belastends wordt gevonden, zij vervolgens vrij zijn hun weg te vervolgen en dat uit dit ambtsbericht niet blijkt, zoals door verzoeker in de zienswijze wordt gesteld, dat personen afkomstig uit [] bij terugkeer routinematig worden ondervraagd, bij welke verhoren foltering voorkomt.
- 2.10 Naar aanleiding van de verwijzing door beide partijen naar diverse rechtbank jurisprudentie voor wat betreft het risico op een schending van artikel 3 EVRM merkt de voorzieningenrechter op dat deze jurisprudentie en de uitkomst van de beoordeling van het 3 EVRM risico steeds dient te worden bepaald door de individuele situatie van de betrokken asielzoeker. Het beroep op artikel 3 EVRM slaagt in dit geval niet.
- 2.11 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.12 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

zaaknummers: AWB 11 / 41232 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 41230 (beroep)
AWB 11 / 41061 (vrijheidsontnemende maatregel)

4

- 2.13 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel

- 2.14 Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij ingevolge artikel 94, vierde lid, Vw het beroep gegrond.
- 2.15 Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, Vw kan de vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats die is beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.
- 2.16 Namens verzoeker is aangevoerd dat verweerder ten onrechte geen lichter middel heeft toegepast. Verweerder had bijvoorbeeld kunnen volstaan met het opleggen van een meldplicht aan eiser dan wel hem kunnen onderbrengen in een asielzoekerscentrum.
- 2.17 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het grensbewakingsbelang zo zwaar weegt dat geen aanleiding bestond om een lichter middel toe te passen. Verweerder verwijst naar de uitspraak van de Afdeling van 29 juni 2011 (LJN: BR0158), waarin door de Afdeling is overwogen dat het beleid van de minister om aan asielzoekers aan wie de toegang is geweigerd in beginsel een vrijheidsontnemende maatregel op te leggen, niet onredelijk is.
- 2.18 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich onder verwijzing naar genoemde Afdelingsuitspraak op het standpunt kunnen stellen dat in het geval van verzoeker geen aanleiding bestond om een lichter middel toe te passen.
- 2.19 De rechtbank ziet daarnaast geen grond voor het oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de Vreemdelingenwet 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.
- 2.20 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.21 De rechtbank zal het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afwijzen, omdat zij de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel niet zal bevelen.
- 2.22 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte kosten.

zaaknummers: AWB 11 / 41232 (voorlopige voorziening)
 AWB 11 / 41230 (beroep)
 AWB 11 / 41061 (vrijheidsontneming)

5

3. Beslissing

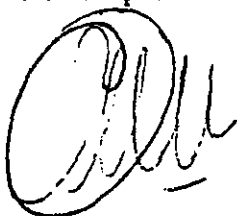
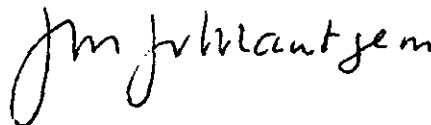
De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

De rechtbank:

- 3.3 verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- 3.4 wijst het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, rechter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. A. El Aqde, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 10 januari 2012.

Afschrift verzonden op : 10 JAN 2012

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze het beroep tegen het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag, het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel en het verzoek om toekenning van schadevergoeding betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Tegen deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift
 De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

JANS & HAGENAARS

ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
16 JAN 2012	
ZAAKTNR.	201200571
AAN:	✓ 3
BEHANDELD: DO:	PAR:

Hoger beroepschrift

Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag
Per fax: 070-3651380

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren d.d. , verblijvende in het Detentiecentrum Schiphol,
hierna te noemen: appellant, gemachtigde mr. E.R. Hagenaars,

tegen

de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem d.d. 10 januari 2012 met kenmerk Awb. 10/41230

Appellant heeft op 16 december 2011 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij beschikking van 22 december 2011 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen. Tegen deze beschikking heeft appellant bij beroepschrift van 31 december 2011 beroep ingesteld. Dit beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak.

Grief.

De Rechtbank overweegt in rechtsoverweging 2.9 ten onrechte als volgt: "Naar het oordeel van de Voorzieningenrechter heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het aan verzoeker is om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een persoonlijk risico loopt op schending van art. 3 EVRM. Verweerder heeft daartoe terecht overwogen dat verzoeker legaal is uitgereisd, sinds kort in Nederland verblijft en dat verzoeker geen omstandigheden heeft aangevoerd waaruit blijkt dat hij zich heeft bezig gehouden met vermeende separatistische activiteiten dan wel dat de Chinese autoriteiten op de hoogte zijn geraakt van zijn asielaanvraag in Nederland. Dit laatste dient verzoeker aannemelijk te maken. Verweerder stelt zich voorts terecht op het standpunt dat in het ambtsbericht van juni 2010 staat dat Oeigoeren bij terugkeer worden ondervraagd en wanneer niets belastends wordt gevonden, zij vervolgens vrij zijn hun weg te ver-

JANS & HARENAARS

ADVOCATEN

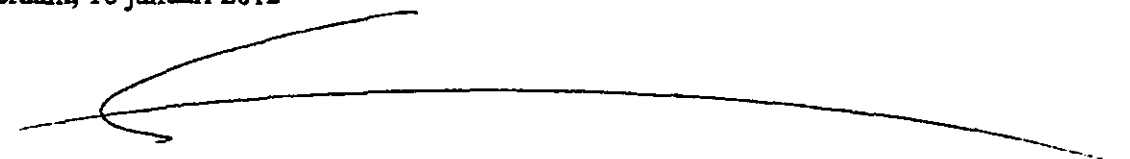
volgen en dat uit dit ambtsbericht niet blijkt, zoals door verzoeker in de zienswijze wordt gesteld, dat personen afkomstig uit bij terugkeer routinematig wordt ondervraagd, bij welke verhoren foltering voorkomt”.

Vervolgens overweegt de Rechtbank in rechtsoverweging 2.10 ten onrechte als volgt: “Naar aanleiding van de verwijzing door beide partijen naar diverse rechtbank jurisprudentie voor wat betreft het risico op een schending van art. 3 EVRM merkt de voorzieningenrechter op dat deze jurisprudentie en de uitkomst van de beoordeling van het 3 EVRM risico steeds dient te worden bepaald door de individuele situatie van de betrokken asielzoeker. Het beroep op art. 3 EVRM slaagt in dit geval niet”.

Hierbij wordt door de Rechtbank voorbij gegaan aan hetgeen in het beroep naar voren werd gebracht met betrekking tot de – bij verweerder bekende – omstandigheid dat betrokkene zich heeft ontdaan van zijn paspoort zodat terugreis naar China slechts op een door de Nederlandse autoriteiten aangevraagd laissez-passer zal kunnen gaan plaatsvinden hetgeen vanzelfsprekend inhoudt dat de Chinese autoriteiten bij binnenkomst van appellant op de hoogte zullen raken van zijn asielaanvraag in Nederland. In deze zin bepaalt de individuele situatie van appellant de uitkomst van de beoordeling van het 3 EVRM risico zodat, in tegenstelling tot hetgeen de Rechtbank oordeelt, beroep op art. 3 EVRM dient te slagen.

Conclusie: appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrondverklaring van het door appellant tegen het besluit van 22 december 2011 ingestelde beroep.

Amsterdam, 16 januari 2012

gemachtigde